

Právo mezinárodního obchodu – 2. seminář

Mgr. Klára Svobodová

Interpretace VÚ

- článek 7/1 – zásady interpretace
- mezinárodní povaha
- podpora jednotného použití
- dobrá víra v mezinárodním obchodu

Interpretace smlouvy

- článek 8
- úmysl strany (byl druhé straně znám nebo jí nemohl být neznám)
- význam, který by přikládala za týchž okolností rozumná osoba v tomtéž postavení
- všechny rozhodné okolnosti případu (jednání o smlouvě, praxe stran, zvyklosti, následné chování stran)

Zvyklosti a praktiky

- článek 9
 - praktiky stran
 - smluvní zvyklosti
 - normativní zvyklosti
- > otázka platnosti – mimo dosah VÚ

Praktiky stran

- individuální normy chování
- původ – chování stran
- delší časové období
- stejný typ vztahů

Praktiky stran

- vztah k VÚ – praktiky mají přednost
- vztah ke smlouvě
 - > smlouva nemá ustanovení o způsobu změny svého obsahu => praktiky mají přednost
 - > smlouva umožňuje svoji změnu jen v písemné formě – články 8, 29/2

Smluvní zvyklosti

- dohodnuté stranami
- včlenění do smlouvy – výslovné, konkludentní
- nemusí splňovat požadavky článku 9/2

Normativní zvyklosti

- strany zvyklost znaly nebo znát měly
- zvyklost je v mezinárodním obchodě v široké míře známá stranám smlouvy téhož druhu v příslušném obchodním odvětví
- zvyklost je zpravidla dodržována

Normativní zvyklosti

- vztah k VÚ – zvyklosti mají přednost (presumovaná vůle stran)

Forma smlouvy

- článek 11
- zásada bezformálnosti
- vyloučení vnitrostátních předpisů týkajících se formy
- smlouva + veškeré úkony stran týkající se vytvoření, změny, zrušení smlouvy
- 1. věta - pro kupní smlouvu v režimu VÚ se nevyžaduje písemná forma či písemné potvrzení ani žádné jiné formální náležitosti.
- 2. věta - pravidlo stanovené v první větě platí i pro procesní účely, tj. kupní smlouvu lze prokazovat jakýmkoli prostředky (jak v soudním, tak rozhodčím řízení) - článek 11 tak převáží nad ustanoveními národních právních řádů, která se týkají dokazování smlouvy

Forma smlouvy

- výhrada k článku 11
- článek 96
- výhradu může učinit pouze stát, jehož právní řád vyžaduje pro kupní smlouvu písemnou formu nebo písemné potvrzení
- výhrada se vztahuje na formu smlouvy samotné, její změnu či zrušení dohodou stran a jakýkoli jiný projev podle části II VÚ
- stát může výhradu omezit jen na něco z předchozího bodu
- výhrada se nevztahuje na jiné projevy (např. na prohlášení o odstoupení od smlouvy, oznámení vad, ale i na jednostranné prohlášení o ukončení smlouvy)

Forma smlouvy

- článek 12
- smluvní stát VÚ učinil výhradu
- jedna ze stran smlouvy má místo podnikání v tomto státě

automaticky neznamená, že smlouva **musí** mít **písemnou formu**

- => soud prostřednictvím svých kolizních norem určí právo rozhodné pro formu smlouvy – mohou nastat dvě situace :
- a) rozhodným právem je právo státu, který neučinil výhradu - článek 11, článek 29 a část II (viz výše) se použijí
 - b) rozhodným právem je právo státu, který učinil výhradu použije se národní - právo tohoto státu, pokud jde o formu kupní smlouvy

Forma smlouvy

- článek 13
- zajistit široký výklad písemné formy v souladu s moderními způsoby komunikace
- problém – co všechno zahrnout pod článek 13?
- vztah k výhradě podle článku 96 - použije se článek 13 i tehdy, pokud právo státu, který učinil výhradu, obsahuje užší definici písemné formy?

dva názory:

- a) ne - účelem výhrady je umožnit státům použít vlastní požadavky na formu - dálnopis a telegram lze použít jen tehdy, pokud ho připouští národní právo
- b) ano - požadavky národního práva na formu jsou vždycky splněny, pokud se použije telegram či dálnopis

Článek 29

- odst. 1 – potvrzuje zásadu bezformálnosti
- odst. 2 – situace, kdy smlouva obsahuje ustanovení, že může být měněna nebo ukončena jen písemně
 - > 1. věta – obecné pravidlo – takovou smlouvu lze měnit nebo ukončit jen písemně
 - > 2. věta - výjimka

Vznik smlouvy

- tradiční pojetí – vzájemně korespondující úkony stran (nabídka, akceptace)
- výjimky
- úprava vzniku smlouvy je neúplná

Nabídka

- články 14 – 17
- nutné náležitosti podle VÚ
 - 1) určitost personální
 - 2) určitost obsahová – označení zboží, stanovení množství
 - 3) projev vůle navrhovatele být vázán v případě přijetí
 - 4) kupní cena nebo ustanovení umožňující její určení
- > problém vztahu k článku 55 VÚ

Nabídka

- článek 14 je dispozitivní => z předchozích jednání nebo z praktik můžou vyplynout další minimální náležitosti
- nedostatečnost náležitostí => nejde o nabídku

Nabídka

- časové vymezení
- nabídka působí od doby, kdy dojde osobě, které je určena (článek 15/1 + článek 24)
- doba vázanosti nabídkou (článek 18/2)
 - > doba, kterou navrhovatel určil
 - > doba rozumná
 - > ústní nabídka musí být přijata ihned

Nabídka

- zrušení – článek 15/2
- odvolání – článek 16
- nepřípustnost odvolání
- > z nabídky vyplývá její neodvolatelnost (lhůta pro přijetí, jiný způsob)
- > osoba, která byla nabídka určena, mohla důvodně spoléhat na její neodvolatelnost
- zánik – článek 17

Přijetí nabídky

- projev vůle nebo ekvivalentní jednání či nečinnost
- prohlášením – článek 18/1
- jiným jednáním naznačujícím souhlas – článek 18/1 + 18/3
- pozdní přijetí – článek 21
- modifikované přijetí – článek 19/2

Přijetí nabídky

- zpětvzetí přijetí – článek 22
- účinnost přijetí – okamžikem dojití návrhovateli

Uzavření smlouvy = v okamžiku, kdy se přijetí stalo účinným

Standardizované způsoby uzavírání smluv

- obchodní podmínky
 - = předem zpracované, písemné, standardizované texty termínů, které lze použít pro neurčité množství podobných obchodních operací
- formulářové smlouvy